

Ἐπρεπε τὸ λείψανό του  
νὰ τὸ θάψουν ἐκεῖ πέρα,  
ποῦ τὸ κύμ' ἀφροκοπέ.

Κλαίει βουρκωμένο μάτι  
καλλιστέφανο πόλιτι,  
κλαίει τὸν ἀριστοκράτη,  
κλαίει τὸν Βαλαωρίτη.

Κλαίει τοῦτον, ποῦ ὄψιφους τὸν καθάριον τὸν ἀέρα,  
καὶ σκυφτός ὅτους ἀριθμούς

τοῦ μεγάλου τοῦ πατέρα  
δὲν ἔξεχνουσε τοὺς ρυθμούς.

Κλαίει τὸν πολεμιστὴ, ποῦ πολέμησ' ἔμπνευσμένος  
μὲ γενεῆς ἀρχοντικῆς ἀσπίλη φιλοπατρία...  
δσον εἶσαι διαλεκτός κ' ἀπὸ φύσει κ' ἀπὸ γένους  
τόσο νοιώθεις πῶς βαθεῖα τῆς Πατριδός τὴν λατρεία.

Ἄν θὰ τρέχη ὅτ' ἀπελάγη, ὅτων γιαιῶν τῆς ἀμμου-  
κ' ἔμπροστὰ ὅτ' ἔνο μήμημα [διαίς,  
θὰ φωνάζουν: κριμα κριμα  
τέτοιαις ὥραις νὰ πεθαίνουν τέτοιων μαχητῶν καρ-  
[διαίς.

### Συνομιλία μὲ ποικιλία.

Φ.— Γὰ σήκως τὰ μάτια σου, βρῆ Περικλῆ, ἴψηλά.  
Π.— Σ' ἔμέν' ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ βλέπω χαμηλά.  
γιατὶ σὺν στρέφω καὶ κυτῶ τὸν θῖον τὸν αἰθέρα,  
ἴσως καὶ τράμι κ' ὠτομομπιλὶ μὲ κόφουν πέρα πέρα.

Φ.— Σὺ πάντα σὺν χαμαιπετῆς  
πρὸς τὰ χαμαίζηλα πετῆς,  
καὶ τὰ χαμαίζηλα ζητῆς,  
καὶ τὰ χαμαίζηλα κυτῆς.

Π.— Σιώπαινε, παρακαλῶ,  
πρὶν φῆς καμμιὰ ὅτ' ἄφαλό.

Φ.— Ἄρματ' ἀστράφτουν καὶ βροντοῦν,  
τουφέκι γύρω σου κροτεῖ,  
ἀλλ' ἔμως οἱ στροὶ δὲν κεντοῦν  
τὸν νοῦ σου τὸν χαμαιπετῆ.

Βλέπεις τὸν Αὐτοκράτορα τῆς φίλης Γερμανίας  
ὅτου Θεοτόκη τὸ νησί,  
κι' ἐν τούτοις ἀπαθῶς καὶ σὺ  
χάσκες μὲ τὰ γεννήματα φρικτῆς λογομανίας.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρῆ Φασουλῆ, τί διάβολο νὰ κάνω;  
τὸν Κάϊζερ τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Φ.— Κλείσε τὸ στόμα τὸ θρασὺ,  
κι' ἂν δὲν τὸν ἐκτιμῆς καὶ σὺ  
ἄλλη φορὰ ὅτ' ἐν Κέρκυρα δὲν θὰ ξαναπατήση,  
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄνοιον ἄλλοθ' ἂν τὴν ζητήση.

Π.— Λοιπὸν τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

Φ.— Θέλω, φυλένια μου μαίμου,  
εὐθὺς νὰ ξεκινήση,  
καὶ τὴν ἰσχὴν ἂν ἀγνεψῆ,  
μέσα ὅτ' ἐν Κέρκυρα νὰ πῆς,  
καὶ νὰ τὸν προσκυνήσης.

Π.— Ἄλλὰ γιατί δὲν πῆς καὶ σὺ, ποῦ βλέπεις τὸν αἰθέρα,  
μὰ κάθεσ' ἐδῶ πέρα;

Φ.— Ἐτοὺς Κορφοὺς ἂν δὲν πετῶ,  
μὰ πατάνας ἀνακρούω,  
μὲ τὰ μάτια τὸν κυτῶ,  
μὲ τὰ μάτια τὸν ἀκούω.

Μὲ τὰ μάτια, ποῦ περνοῦνε πόντους, ξέραις καὶ βουνά,  
καὶ κυτῶν, ξερὸ κεφάλι,  
τόσα μέρη μακρῆνᾶ,  
ὅπου δὲν τὰ βλέπουν ἄλλοι.

Εἶμαι τώρα μὲ τὸν νοῦ  
πρὸ τῆς δόξης τοῦ κλεινοῦ  
καὶ σκηπετοῦχοῦ Γερμανοῦ.

Ἐπὶ τὰς κραυγὰς τοῦ κόσμου  
παραλαύει κ' ἀπ' ἔμπροσ μου  
χρυσοστολισμένος ἔλος,  
ἀπαστράπτων, φωτοβόλος.

Ἄνευχθῶν πυροβολεῖται,  
καὶ τὰ γόνατά μου κλίνω,  
κι' ἔξυμῶ καὶ μεγαλύνω  
Χρυστολόβερν μεγαλεῖα.

Μὲ τὰ μάτια θαυμωμένα  
βλέπω τώρα τὰ φτερά του...

Π.— Ἐγὼ βλέπω πῶς μ' ἔμένα  
κάθεσαι ὅτου Ζαχαράτου.

Φ.— Περικλέτο μου, πλανᾶσαι,  
μὰ δὲν ἔχεις φαντασία,  
καὶ σ' ἀρέσει πάντα νᾶσαι  
δπως καὶ τὸν Τειρεσία.

Ἐχεις μία κουτιμῆρα  
καὶ πρὸ πάντων στραβομῆρα,

πλὴν ἐγὼ ποτὲ δὲν βλέπω μὲ τὴν τύφλα τὴν δική σου...  
 ποῦ θαρραῖς πῶς εἶμαι τώρα;

Π.— 'Στὴν Ἀθήνα...  
 Φ.— Τὴν κακὴ σου.

Εἶμαι ὁσοὺς Κορροφὸς κι' ἐγὼ  
 καὶ τρανοὺς δοξολογῶ  
 μ' ἕνα θάφνινο στεφάνι.

Κι' ἀνακροῦνται παιᾶνες  
 καὶ διαβαίνουν μεγιστᾶνες  
 μὲ λοφία καὶ μὲ λοφάνη.

Κότταξ, παρακαλῶ,  
 πῶς καθεῖς μὲ χαιρετᾷ,  
 μὲ τὸν Κάϊζερ μιλῶ  
 καὶ τοῦ λέω τὰ καὶ τὰ.

Π.— Αὐτοκράτορας κανένας  
 δὲν εὐρίσκεται ἔμπροστά σου,  
 ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις φρένας  
 καὶ δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

Φ.— Εἶμαι ὁσοὺς Κορροφὸς, κωθῶνι,  
 καὶ γυρλιῶ ὅτ' Ἰκανόνι,  
 καὶ γυρλιῶ ὅτ' Ἰαστοβρι...

Π.— Κότταξ ἔκει πέρα μοῦρη,  
 ποῦ θαρραῖ πῶς εἶναι φίλος μὲ τὸν Κάϊζερ τὸν πένυ...  
 Φ.— Ἀμμὲ τί; θαρραῖς πῶς εἶμαι σὺν καὶ σὲ τὸν μπα-  
 [χλιδάνη;

Π.— Ἄφῃσε τὰς ὀπτασίας  
 πλανωμένης φαντασίας.  
 Καὶ μὲς ὅτ' ἰγεράματα  
 σὲ πλανοῦν δράματα,  
 κι' ἔχεις πάντα παρακρούσεις,  
 κάθαγμα τῆς πρωτευούσης.

Φ.— Ἐγὼ γιὰ μεγαλεῖα θυσιάζομαι,  
 ἐγὼ ὅτ' ἀ μεγαλεῖα θυσιάζω.  
 ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὺν ἐνθουσιάζομαι,  
 ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὺν ἐνθουσιάζω.

Ἐγὼ, μωρέ, κι' ἂν κάθωμ' ἔδω πέρα,  
 κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ νοῦς μου προσκυνεῖ  
 κάθε φυλῆς καὶ κράτους τὸν ἀστέρα,  
 ὅπταν λαμπερὸς μεσουρανή.

Ἐγὼ κι' ἂν θεωρῶ τὰ μεγαλεῖα  
 ἐφῆμερα, ψευδέστατα, γελοῖα,  
 ἐν τούτοις ἀποβλέπω πρὸς αὐτὰ  
 καὶ πάντα τὰ νομιζῶ ζηλευτὰ.

Μ' ἄρῃσει νὰ προβάλ' ὑπερηφάνως  
 τὸ σκῆπτρον κι' ἡ κορῶνα καὶ τὸ κρᾶνος.  
 Μ' ἄρῃσει τῆς δυνάμεως ἡ λάμψις  
 κι' ἡ τόση τῆς περιλαμπρὸς τιμῆ,

ὅπου σὲ κάνει θέλοντα καὶ μὴ  
 τὸ γόνυ καὶ τὴν μέση σου νὰ κάμψῃς.

Τὸ φῶς τῶν μεγαλείων, συμπολιτῆ,  
 κι' αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους καταπλήττει,  
 κι' ὅσο κι' ἂν τὰ θαρροῦν κολοκυθένια  
 καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τιποτένια,  
 μὲ σκίβουν ἔμπροστὰ τῶν κεχρηγόντων  
 καὶ στέκουνε σὺν τῆς βρεγγμῆναις κόταις.

♦♦♦♦♦  
**Ἐστὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν  
 ὁ Φασουλιῆς τῶν Ἀθηνῶν.**

Φ.— Χαῖρε, δύναμις μεγάλη,  
 χαῖρε, δύναμις χρυσοῦ...  
 καλῶς ὄρισες καὶ πάλι  
 ὅτῃς Κερκύρας τὸ νησί.

Αὐτοκράτωρ ἰσχυρὸς,  
 Αὐτοκράτωρ τρομερὸς,  
 ποῦ τὸ κρᾶνος ἀγαπᾷ,  
 τοὺς στρατοὺς, τὰ πυροβόλα,  
 κι' ἂν ἀνάγκη μέσα σ' ἔλα  
 τὸν κυτταίεις καὶ παπᾶ.

Πάλι καλῶς ὄρισες...  
 τώρα πᾶς μᾶς γινώρισες  
 μαχητὰς ἀλκίμους.

Δὲν μᾶς βλέπεις πλαδαροῦς,  
 δὲν μᾶς βλέπεις ὀκηρυβοῦς,  
 χαθῶνους καὶ ραθῶνους.

Τώρα δεῖχνομε κι' ἐμεῖς  
 εἴφος στρατιώτους,  
 εἴφος ἄξιον τιμῆς  
 καὶ βραβεῖου πρώτου.

Τώρα φρόνημα καὶ μένος  
 μᾶς τονώνει τὴν καρδιά...  
 σ' ἐξυμῶ στεφανωμένους  
 μὲ τῆς θάφνης τὰ κλαδιά.

Μὲ στεφάνια ὅτ' ἀ κεφάλι  
 σοῦ φωνάζομε τίς εἶ;...  
 καλῶς ὄρισες καὶ πάλι  
 ὅτῃς Κερκύρας τὸ νησί.

Ὅ τῶν ἀρμάτων κρῶτος  
 σὲ κάνει μὲ φτερὰ...  
 ὅτῃς νίκαις μᾶς εὐ πρώτος  
 ἐφώναξες οὐρρά.

Ὅθρρα μὲ δέκα ρο  
 κι' ἐμεῖς γιὰ τὰ φωνάζομε,